నల్లకుక్క

వింధ్యావాసిని

రైలు దిగి మేము ఇల్లు చేరేసరికి బాగా చీకటి పడిపోయింది. టయిం ఆరున్నరే అయినా మబ్బుపట్టి ఉండడం వల్లనేమో ఏఎనిమిది గంటలో అయినట్లుంది. బెంగుళూర్లో వాతావరణం సంవత్సరంలో నాలుగు నెలలు ఇలాగే ఉంటుంది.

మేము ఊరు వెళ్ళిన నెలరోజులు మా పనిమనిషి భర్త రాముడిని ఇంటికి కాపలాగా పడుకొమ్మని చెప్పివెళ్ళాము.

అందుచేత వరండా తలుపులు తాళం వేసి వెళ్ళలేదు.

వరండా అంతా చీకటిగా ఉంది. హాలు తాళం తీసి లోపలికి వెళితే తప్ప లైటు వేసుకునే మార్గం లేదు. వరండాలో లైటుకి ఒకస్విచ్చి బయటేవేయించమని కాంతం ఎన్నాళ్ళనుంచో పోరుతూనేఉంది. నేనే పట్టించుకోవడంలేదు.

తాళాలు చేయిజారి కింద పడ్డాయి. చీకట్లో ఎలాగో తడుములాడి వెతుక్కుని, తాళం తీసాను. నా వెనకనుంచొని ఉన్న కాంతం, అమ్మాయి సుజాత, మా జానీ ముగ్గురూ ప్రయాణంలో బాగా నలిగిపోయి ఉన్నారు. ఎప్పుడెప్పుడు ఇంట్లోవెళ్ళి పడతామా అన్నట్లు ఎదురు చూస్తున్నారు అంతసేపూ.

వాళ్ళకేం హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకుంటారు. నేనయితే మళ్ళి కారేజీ పుచ్చుకుని, హోటల్ వెంట పడాలి. ఈ పరిస్థితిలో వంట చెయ్యమని సలహా ఇస్తే, కాంతం నా మీద విరుచుకు పడదూ?

ఉన్నట్లుండి జానీ మూలగటం ప్రారంభించింది. 'ఏం రోగం దీనికి' అనుకుని అటు తిరిగి చూశాను. మూలుగు కాస్తా, చిన్నగా మొరగటంలోకి మారింది. చుట్టూ చూసాను. చీకట్లో నాకేమీ కనిపించలేదు.

లోపలికెళ్ళి వరండా లయిటు వేస్తే తెలిసింది, అసలు సంగతి. వరండా చివర మూలగా పడుకుని ఉందొక నల్లకుక్క. అదక్కడ ఉండడం వానన పట్టేనన్నమాట జానీ మూలుగుడు. జానీని సుజాత లోపలికి తీసుకెళ్ళింది. నల్లకుక్క కాంతం దృష్టిలో పడింది. వెంటనే, "ఛీ ఇదెందు కిక్కడుంది? తరిమెయ్యండి దీన్ని" అన్నది అసహ్యంగా ముఖం పెట్టి.

మా వీధిలో మామూలుగా తిరిగే రెండుమూడు కుక్కలు నేను చూశాను. ఇదేదో కొత్తముఖంలా గుంది. కానీ చీకూ, చింతా లేకుండా మూలన ముడుచుకుని ఉన్న తీరు చూస్తే చాలా రోజులుగా ఈ స్థలాన్ని తన నివాసం చేసుకున్నట్లుగా అనిపిస్తుంది. మేము వరండా తలుపులు తాళం వేయనందుకే దీనికిక్కడ అలవాటు అయి ఉంటుంది అనుకున్నాను.

"చూస్తారేమిటండీ, దాన్నవతలకి తరిమేసి తలుపు వెయ్యక" అని కసిరింది కాంతం.

ఇంకేమీ ఆలోచించకుండా, ఆవిడ అందించిన కర్ర పుచ్చుకుని 'హేయ్' అని అదిలిస్తూ, నల్లకుక్కని బయటికి తరిమేశాను.

జానీతో సహా మా భోజనాలు అయ్యాయి. నేను హోటల్ నుంచి కేరి

యర్ తెస్తూ వెంబడే పాలూ, బ్రెడ్డూ తేవటం మరిచిపోలేదు.

మా భోజనాల గదిలోనే మా టేబిల్ కి ఎదురుగా ఒక చిన్న స్టూలు, దాని ముందరొక బల్ల ఉన్నాయి.

జానీ స్టూలుమీద కూర్చుని భోం చేస్తుంది అదయినా నేను పక్కన కూచుని ఒక్కొక్క బ్రెడ్డు ముక్కే నోటికి అందిస్తూఉంటే, మధ్యమధ్యలో బల్లమీదున్న గిన్నెలో పాలు తాగుతూ ఆరగిస్తుంది. పాలు గోరువెచ్చగా లేక పోతే తోసేస్తుంది. కంపెనీ లేకుండా భోంచెయ్యదు.

మాకు సుజాత ఒక్కతే అమ్మాయి అయినా, ఈ జానీని ఇంకో పాప గే చూసుకుంటాము. సుజాత కాస్త పెద్ది యాక ఇది చిన్నపిల్లగా మా ఇంట్లో చేరటంవల్ల నేమో. మరి త ముద్దు చేయటం అలవాటు అయింది

భోజనాలు అయినవెంటనే కాంతం, సుజాత ఇద్దరూ నిద్ర కుపక్రమించారు. నాకుమాత్రం నిద్ర పట్టలేదు. కాస్సేపు ఊరికే మంచం ద దొర్లి లేచి కూర్చు న్నాను చేతికి అందిన పుస్తక మొకటి తీసుకుని. పడక్కుర్చీ లాక్కుని వరండాలోకి వెళ్ళాను.

నేను లేచి ఇవతలకిరావడం ఎప్పుడు చూసిందో గానీ, సుజాత మంచానికి గజం దూరంలో ఉన్న తన పక్కని వదిలి లేచి, చప్పుడు కాకుండా వచి నా కాళ్ళ దగ్గర కూర్చుంది జానీ

"ఏం చేస్తున్నావు?" అన్నట్లుగా, మెడ పొడవుగా చాచి, నాలుక బయటికి పెట్టి, నా ముఖం లోకి చూసింది. సిగ రెట్ తీసుకు రమ్మని సైగ చేశాను. లోపల టేబుల్ మీదున్న సిగరెట్ పెట్టె, అగ్గిపెట్టె ఒక్కొక్కటిగా తెచ్చిఅందిం చింది నాకు

జానీ ఎప్పుడూ ఇలాగే చేస్తూం టుంది. దానికి తెలివి ఎక్కువ అని ంచను కానీ, బాగా చిన్నవయసులోనే మా ఇంటో చేరటం వల్ల, ఇంట్లోఉన్న ముగ్గురు వ్యక్తుల అలవాట్లు, అవన రా , మాటలు, చేష్టలు బాగా గ్రహించుకోవటం అలవడింది. ఇలా టివి దానికి నేర్పటంలో సుజాత మంచి దిట్ట తను చెప్పినట్లల్లా అది నడుచు కోవాలని ఎప్పుడూ తాపత్రయ పడుతూ ఉంటుంది ఒక్కొక్కసారి అది చెప్పి నట్లు తను ఆడు మూ ఉంటుంది. తనకి మిఠాయిలు కొనుక్కుందుకు ఇచ్చిన డబ్బులతో బిస్కట్లు, ఎకెయిర్లుతెచ్చి వాళ్ళమ్మకితెలియకుండా దొంగతనంగా జానీకి తినిపిస్తూ ఉంటుంది

ఇద్దరూ కలిసి ఒకేజాతి ప్రాణు ల్లాగా పోట్లాడుకోవడమూ మామూలే. ఏ రోజయినా సుజాత తనకోసం ఏమీ తీసుకు రాకపోతే జానీకి కోపం వచ్చే

స్తుంది అమ్మాయి స్కూలు బేగు అంతా గెలికి, గందరగోళం చేసేస్తుంది ఈ గొడవలో. ఏ పుస్తకమో రాస్తే చిరిగిందంటే ఆవేశ దానికి పెళ్ళి చేసేస్తుంది సుజాత

సిగరెట్ పీక అవతలకి విసిరేద్దామని గ్రిల్ వరకూ వెళ్ళి ఆశ్చర్యంగా నిలుచుండి పోయాను. కింద పిట్టగోడని ఆనుకుని కూర్చొని ఉంది నల్లకుక్క. దగ్గరగా మనిషి అలికిడి అయేసరికి తల ఎత్తి ఇటువయిపు చూసింది చీకట్లో, చీకటిలా కలిసిపోయిన దాని ముఖంలో కళ్ళు మాత్రం, టార్చిలా వెలుగుతున్నాయి

మూడు గంటల క్రితం నేను తరిమేసినప్పట్నుంచీ ఇక్కడే ఉందో, లేక ఎటయినా వెళ్ళి మళ్ళీ వచ్చిందో గానీ, దాని చూపు, కూర్చుని ఉన్న తీరు చూస్తే, ఇదే తన ఇల్లు అని భావించుకున్నట్లుగా ఉంది.

ఇంతకీ ఇది రాముడి నేస్తం అయుంటాది మరి వాడివెంట ఎందుకు బయటకు వెళ్ళలేదో' లేక వాడు లేనప్పుడు మాత్రం ఇంటికి కాపలాకాస్తూ ఉండిపోయేదేమో'

○○ ○○ ○○

ఉదయం కాంతం కేకలతో మెలకువ వచ్చింది

“ఆ పాడుకుక్క, ఇదిక్కడికెలా వచ్చిందో ...సుజా ఆ కర్ర ఇలా ఇవ్వవే దీని పని పట్టాలి” అంటోంది.

కర్ర పుచ్చుకుని 'హేయ్' అంటూ దాని వెంట పడినట్లుంది కాంతం. లేచి బయటికొచ్చాను పెరటి తలుపునుంచీ. ముందర గేటువరకూ దాన్ని తరిమేసి. ఒగురుస్తూ లోపలికొచ్చింది.

“ఏమిటోయ్. పొద్దున్నే హైరానా పడి పోతున్నావ్” తాపీగా పలుకరించాను

“హైరానా కాక మరేమిటి?.. రాత్రి వరండాలోంచి తరిమేశాం కదా అదే నల్లకుక్క మళ్ళీ పెరట్లోకి చేరి అంట్ల గిన్నెల్ని నాకుతూ ఉందండీ”

“అంతేనా? ఏకంగా వంటగదిలోకే జొరబడిందేమో అనుకున్నా నీ కేకలు విని”

‘ఇంక అదొక్కటే తక్కువయింది మీకన్నీ వేళాకోళాలే ... పాడు, దరిద్రం కుక్క. ఇవాళ పెరట్లోకి రానిస్తే రేపు ఇంట్లోకి రాకుండా ఉంటుందా?” అని చరచరలాడుతూ లోపలికి నడిచింది కాంతం

ఆ నల్లకుక్క రాత్రంతా మా ఇంటి ముందర కాంపౌండులోనే ఉందనీ, దాన్ని నేను అలాగే ఉండనిచ్చాననీ కాంతంకి చెబితే, ఇంకేమయినా ఉందా? కొంప అంటుకోవూ? అనుకుంటూ, అమ్మాయి గదిలోకి తొంగిచూశాను.

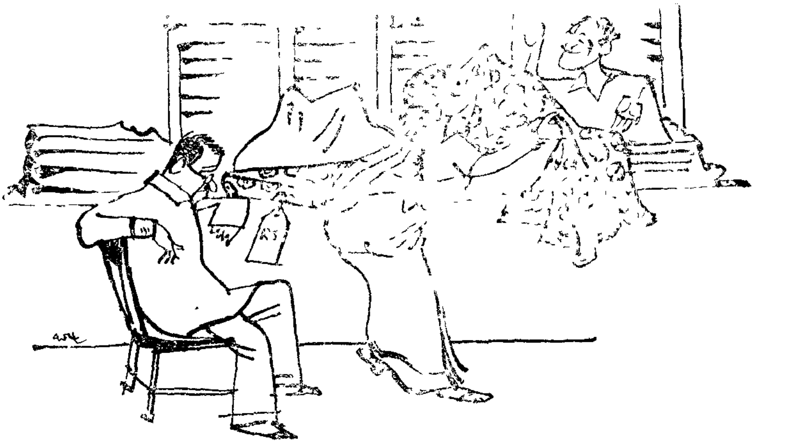

మంచంమీద సుజాత పక్కనే మెత్తని పడకమీద జానీ నిద్రపోతున్నారు.

నాకే తెలీకుండానే, నా మనసు ఈ తెల్ల బొచ్చుకుక్కనీ, బయటున్న నల్ల కుక్కనీ పోల్చి చూసింది. కడుపు నిండుగా భోజనం చేసి, కంటినిండుగా నిద్రపోతున్నది జానీ, తెల్లారి ఎంగిలి మెతుకులు నాకి, కాంతంతో దెబ్బలు తిని పరుగుతీయాల్సి వచ్చింది నల్ల కుక్క. రెండిటి అదృష్టాల్లో ఎంత తేడా ఉంది అనిపించింది.

పనిమనిషి సుబ్బి వచ్చినట్లుంది.

"నీ మొగుడు చూశావా ఏం పని చేశాడో, ఇంటికి కాపలాగా పడుకొమ్మంటే, ఆ నల్లకుక్క నొకదాన్ని తోడు తెచ్చుకుని అలవాటు చేశాడు. అదిప్పుడు మమ్మల్ని పట్టుకుని వదల కుండా ఉంది."

చివాట్లు వేస్తోంది కాంతం. సుబ్బి ఏం జవాబు చెప్పిందో వినిపించలేదు.

ముఖం కడుక్కుని, కాఫీ తాగి మార్నింగ్ వాక్‌కి బయలుదేరాను. ఎప్పుడు, ఎలా చూసి కనుక్కుందో తన్నితీసికెళ్ళమని వెంటబడింది జానీ. దాని మెడకున్న బెల్టుకి గొలుసు తగిలించి పట్టుకుని బయలుదేరాను.

పొద్దుటే గట్టి దెబ్బలు తగిలాయి లాగుంది. వీధిలో గేటు దగ్గరే ముడుచుకు పడుకుని ఉంది.

దాన్ని చూసి 'కుయ్ కుయ్' మంటూ దాని దగ్గరికి వెళ్ళమని గొలుసు లాగుతోంది జానీ. బలవంతంగా ఈడ్చుకుని ముందుకు నడిచాను.

లూప్ రోడ్డుదాటి, ముందుకు వెళ్ళాక గానీ, నేను గమనించలేదు. మా వెనకాలే నల్లకుక్క కొంచం దూరంలో

మమ్మల్ని వెంబడిస్తోందని.

మెడకొక బెల్టు, దానికో గొలుసు ఉంది, అది నాచేతిలో ఉన్నా, ఏ అడ్డు లేని దానిలా ఫ్రీగా, గెంతులు వేస్తూ, ఎగురుతూ, అల్లరిచేస్తూ నడుస్తోంది జానీ.

నల్లకుక్క-దాన్ని పట్టుకునేందుకు, ఎటువెళ్ళినా ఆపటానికి ఎవ్వరూ లేరు-అయినా తప్పనిసరి అయినట్లు, పక్కలు చూస్తూ, నెమ్మదిగా నడుస్తోంది.

ఎదురుగా టీ కొట్టు కనిపించింది. నా కాళ్లు నన్ను అటువయిపు లాగాయి. జేబులోంచి చిల్లరతీసి మూడు బన్నులు కొన్నాను. రెండు నల్లకుక్క ముందర వేసి, ఒకటి జానీ నోటికి అందించాను. ఇలాంటి తక్కువ రకం తిండి జానీకి అలవాటు లేదు. అయినా నల్లకుక్కకి ఇచ్చినందుకు, గోలపెడుతుందేమోననే దానికీ ఒకటి కొన్నాను.

కానీ ఆ బన్ను దాని నోటికేం రుచిస్తుంది? కొద్దిగా కొరికి చూసి, మిగతా వదిలేసింది. ఆబగా తనకిచ్చినవి రెండూ తినేసి, జానీ మిగిల్చిన ముక్కనికూడా మింగేసింది నల్లకుక్క.

మరో మైలుదూరం నడక సాగించి, ఇంటి దారి పట్టాను. అంతదాకా నల్లకుక్క మా వెంట వస్తూనే ఉంది. కడుపులో తిండిపడిన తర్వాత కొంచం హుషారుగా నడుస్తున్నట్లు కనిపించింది

ఆ వేళ మొదలు, ప్రతిరోజూ మా వెంట వాకింగ్ రావటం, నేను కాని పెట్టే బన్నులు తినటం అలవాటు అయింది నల్లకుక్కకి. దాని కంపెనీ జానీకికూడా అలవాటు అయింది గేటు దాటగానే, తన భాషలో దాన్ని రమ్మని పిలుస్తుంది స్నేహంగా.

ఇదిలా మా వెంట రావటం మా ఆవిడ దృష్టిలో పడనే పడింది.

"దాన్నెందుకు మీ వెంట రానిస్తున్నారు?" అని అడిగిందొక రోజు.

"బాగుందోయ్! పబ్లిక్ రోడ్లో దాన్ని మానాన అది వస్తోంటే రావద్దని ఎలా తరిమేస్తాం?" అని దబాయించేశాను.

ఎంతగా కాంతం దాన్ని తరిమి కొట్టినా, ఎలాగో ఆవిడ కన్ను కప్పి, రాత్రయేసరికి గేటుదూకో, గోడదూకో వచ్చి వరండా పిట్టగోడ దగ్గర బైరాయిస్తుంది నల్లకుక్క. ఇంట్లో అంతా సద్దుమణిగిన తర్వాత ఏ కాస్త మిగులు అన్నమో తెచ్చి తనికి వేస్తానని దానికి తెలుసు. అందుకే కాచుకుని చూస్తూ ఉంటుంది ప్రతీ రోజూ.

o o o

మొత్తంమీద కాంతం కోపాన్ని లెక్క చేయకుండా నల్లకుక్కని ఇంటి పరిసరాల్లో ఉండనిచ్చి, అడపాదడపా తిండి పెట్టడం కొన్నాళ్ల పాటు కొనసాగింది.

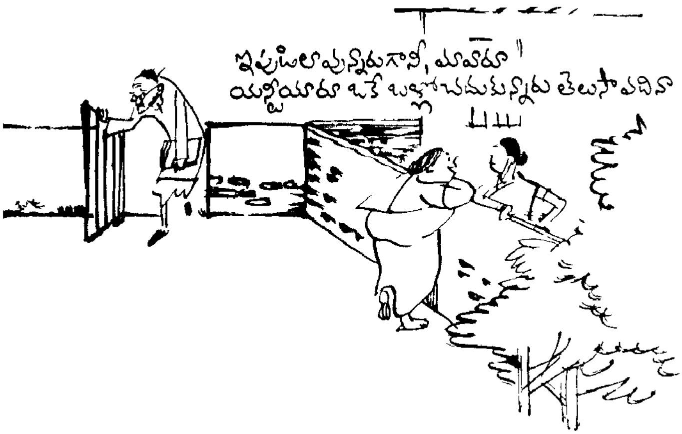

ఒకరోజు. ఆ వేళ ఉదయం నుంచే మబ్బు పట్టి ఉంది. సాయంత్రం అయేసరికి చిన్నచిన్నగా చినుకులు మొదలయాయి. చలికి వణుకుతూ గేటు అవతల ఫుట్ పాత్ మీద కూర్చుని ఉంది నల్లకుక్క.

అది చీకటి పడగానే గోడ దూకి లోపలి కొచ్చేయటం, చలిలో వెచ్చదనం కోసం టీ తాగుతూ. హాలు కిటికీ లోంచి గమనించాను.

వాతావరణం తీరు చూస్తే రాత్రికి కుంభవృష్టి తప్పేలా లేదు. పాపం నల్లకుక్క తడిసి, చలికి అవస్థ పడుతుందే అనిపించింది. దాన్ని వరండాలోకి రానిస్తే, నిజానికి మాకు కలిగే నష్టం ఏమీలేదు. అంత పెద్ద వరండాలో నా స్కూటరు, నాలుగు పేముకుర్చీలు మాత్రమే ఉంటాయి. ఇంకా బోలెడు స్థలం ఖాళీనే. కానీ శాంతం నోటికి ఎదురుచెప్పగల సాహసం లేదు. నోరు మూసుకుని జాలిపడుతూ కూర్చోవలసిందే.

వర్షం కొద్దికొద్దిగా హెచ్చవుతోంది. ఇంట్లో వాళ్లెవరమూ వర్షం మూలాన సాయంత్రం ఇల్లు వదిలి బయటికి వెళ్ళలేకపోయాము. చేసే పనేమీలేక భోజనాలు త్వరగా ముగించాము.

సుజాత బోర్ గా ఉందని గోలపెడుతుంటే, క్రితం రోజు చూసిన ఇంగ్లీష్ కథ చెప్పటం మొదలుపెట్టాను. దాని బోర్ కి కారణం వేరే ఉంది. వాళ్ళ ఫ్రెండ్స్ చాలామంది ఇళ్ళలో టివిలున్నాయి మనమూ ఒకటి కొందాం అని చాలా రోజులుగా గొడవ పెడుతోంది నాకయితే భయం, ఈ పిల్ల

బొత్తిగా చదువు మానేసి టి.వి.కే అంకితం అయిపోతుందేమోనని. అందుకే 'చూద్దాం' అని నానుస్తున్నాను. వెనుక ముందులు ఆలోచిస్తున్నాను. కూతురికి టి.వి. కొనిపెట్టనందుకు, తనకి బోర్ కొట్టినప్పుడల్లా వినోదం కల్పించే పని నెత్తిన వేసుకున్నాను.

కథ చెప్పటం అవగానే అందరం పడకలేశాము. కాంతం అయిదు నిముషాల్లో గుర్రు పెట్టేస్తోంది కానీ నాకు ఎంతకీ నిద్ర రావటంలేదు మంచానికి పక్కనే ఉన్న టేబుల్ లయిటు వెలిగించుకుని, 'ఇండియా టు డే' చేతికి తీసుకున్నాడు.

బయట వర్షం జోరు ఎక్కువయింది. మూసి ఉన్న కిటికీల అద్దాలమీద జల్లు కొడుతున్న శబ్దం బాగా వినిపిస్తోంది. నా కళ్లు అక్షరాల వెంట పరుగులు తీస్తున్నాయన్న మాటేగానీ, మనసు నల్లకుక్కని గురించే ఆలోచిస్తోంది. ఎక్కువసేపు ఆగలేకపోయాను.

చప్పుడు కాకుండా, కాంతానికి నిద్రాభంగం కలగకుండా లేచి తలుపు తీసుకుని, వరండాలోకి వెళ్ళాను. ఎప్పటిలా వరండా గోడ నానుకుని ముడుచుకు పడుకుని ఉంది నల్లకుక్క. కానీ వరండాలో లయిటు వెలిగినా దాన్లో చలనం లేదు.

వానలో తడిసి చలికి ఏ రోగమో రాలేదు కదా అనుకున్నాను. వరండా తలుపు తీసాను. అప్పుడు తలెత్తి చూసింది. లోపలికి రమ్మని సైగ చేశాను రోక ఆడించుకుంటూ లోపలికి నడిచింది. లోపల స్టోర్ రూంలోంచి ఒక గోనెపట్ట తెచ్చి, మూలగా పరిచాను. దానిమీద పడుకుంది నల్లకుక్క. తలుపులు బిగించివెళ్ళి లోపల అంట్లగిన్నెల దగ్గిర వెతికాను, ఏమీ కన్పించలేదు.

జానీ బిస్కెట్ల డబ్బాలోంచి నాలుగు బిస్కెట్లు తెచ్చి వరండాలో కుక్కముందర పడేశాను. మళ్ళీ వెళ్ళి పడక ఎక్కితే పుస్తకం పట్టుకోవలసిన అవసరం కనిపించలేదు. హాయిగా నిద్రపోయాను.

తెల్లవారు జామున మెలకువ వచ్చింది. వర్షం వెలసినట్లుంది. కాంతం ఇంకా నిద్రలో ఉంది. చప్పుడు కాకుండా వెళ్ళి నల్లకుక్కని బయటికి పంపించేశాను గోనెపట్ట తీసి దాచేశాను అమ్మయ్య కాంతంతో చెబితే తప్ప, రాత్రంతా నల్లకుక్క మా వరండాలో ఉన్నదని కనుక్కోలేదు అనుకున్నాను.

అలా మొదలయిన వర్షం వారం రోజులదాకా వదల్లేదు. ప్రతీ రాత్రీ జోరుగా కురుస్తోంది. రోజూ రాత్రి

ఇంట్లో అంతా సద్దుమణిగేక నల్ల కుక్కని లోపలికి రానిచ్చి, తెల్లవారే పంపించేస్తున్నాను.

ఏ రహస్యమయినా ఎన్నాళ్లు దాగుతుంది? ఒక రోజు తెల్లవారి మెలకువ రాలేదు. అంతే కాంతంకి తెలిసిపోయింది! చావుదెబ్బలు తిని పరిగెత్తిపోయింది నల్లకుక్క. దాని అరుపులకి ఒళ్ళు తెలిసిన నేను తేలుకుట్టిన దొంగలా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయినా కాంతం ఉండనిస్తుందేమిటి?

లేపి కూచోబెట్టి మరీ చీవాట్లు వేసింది.

"మీ కిదేం బుద్ధి. ఆ బజారు కుక్కకి ఇంట్లో ఆశ్రయం ఇస్తున్నారు? దానికిలా అలవాటు చేస్తే, మన జానీ దాని స్నేహంతో చెడిపోదూ? మన మాట వింటుందా తర్వాత. ఇంటికి కాపలా కుక్క కావాలంటే, ఏ అల్సేషియన్ రకందో పట్టుకురండి. నేనొద్దనను. ఇంకోసారిలా చేశారంటే ఊరుకునేది లేదు అని ఝూడించేసింది.

కానీ అదే రోజు సాయంత్రం ఒక విచిత్రం జరిగింది. మధ్యాహ్నం క్లాసుల్లేవని సుజాత ఇంటికొచ్చేసిందట. ఇద్దరూ మాట్నీకి పోతున్నామని ఆఫీస్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పింది కాంతం.

ఆరుగంటలకి ఇల్లు చేరుకున్నాను. టిక్కు టిక్కుమని ఇల్లంతా తిరుగుతున్న జానీని పలకరించి, పాలు, బిస్కెట్లు ఇచ్చాను. కాఫీ పెట్టుకుని తాగేను.

చిరుచీకటి పడుతుండగా కాంతం, అమ్మాయీ ఇంటికొచ్చారు. వాళ్ళ వెనకాలే నల్లకుక్క గేటు దాటి లోపలికి రావటం, అయినా దాన్ని కాంతం ఏమీ అనకపోవటం గమనించాను.

నేను ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకునేలోపలే లోపలి కొచ్చిన కాంతం, "అబ్బ ఇప్పటికిప్పుడు ఎంత ప్రమాదం తప్పిందనుకున్నారు" అని మొదలు పెట్టింది. "అసలేం జరిగిందంటే" అంటూ మరో పక్కనించీ సుజాత ప్రారంభించింది. ఫ్లాస్కులో ఉన్న కాఫీ కప్పుల్లో పోసి ఇద్దరికీ ఇచ్చి, అసలు సంగతి కనుక్కున్నాను.

సినిమా హాలు దగ్గిరే కదా అని, ఆటో ఎందుకులే అనుకుని తల్లీకూతుళ్ళిద్దరూ నడిచే బయలుదేరారట.

మా ఇంటికి ఫర్లాంగు దూరాన మొదలయే లూప్ రోడ్‌లో అంతగా జనసమ్మర్దం ఉండదు. రోడ్డు వెంట ఉన్న కాంపౌండ్‌లలో ఎక్కడో లోపల ఉన్న లంకంత ఇళ్ళలోంచి అయినా ఏ శబ్దాలూ వినిపించవు.

వీళ్ళిద్దరూ ఆ రోడ్డమ్మట నడచి వస్తోండగా ఒక దొంగ వాళ్ళని అటకాయించాడట. మెడల్లో, చెవుల్లో, చేతుల్లో ఉన్న బంగారం అంతా ఒలిచి ఇయ్యమని బెదిరించాడట. వీళ్ళిద్దరూ దిక్కు

తెలియక కేకలు వేసారు కానీ, విని పించుకునేదెవరు?

సరిగ్గా అప్పుడే ఎక్కడినుంచో నల్ల కుక్క పరుగెత్తుకొచ్చి దొంగవాడి మీద ఎగిరిపడి మొరగటం మొదలు పెట్టింది. అది ఒకటి రెండు చోట్ల వాడి కాళ్ళ మీద కరిచే సరికి, ఒకటే పరుగు లంకించేశాడు దొంగ అయినా వదల కుండా వాడివెంట అరఫర్లాంగు దూరం పరుగెత్తి వెనక్కి వచ్చింది నల్లకుక్క.

ఇదీ జరిగిన కథ. ఈ సంఘటనతో నల్ల కుక్క పట్ల తన అభిప్రాయం కొద్దిగా మార్చుకుంది కాంతం.

"చూశావా? దానికెంత విశ్వాసమో మనమంటే. దాన్ని ఎందుకు రానిస్తా రని ఎగుర్తావే నామీద" అన్నాను అవ కాశం వృధా పోనియ్యకుండా.

"అవునండి. నిజమే మీ మాట" ఒప్పేసుకుంది కాంతం.

అది మొదలు నల కుక్కకి మా వరండాలో స్థిరనివాసం దొరికింది. రెండు పూటలా తిండీ దొరుకుతోంది

o o o

నల్ల కుక్కని చేరనిచ్చినందుకు కొత్త చిక్కొకటి వచ్చి పడింది ఇంట్లో.

మా జానీకీ, దానికీ సహజంగా స్నేహం ఎక్కువయింది. ఇది మా కాంతానికిష్టం లేదు రెండింటిని దూరంగా ఉంచేందుకు ఆవిడ చేసే ప్రయత్నాలు చూస్తే నాకు నవ్వు వచ్చేది.

మనుషులకి మల్లే, ఈ అంతస్తు, కులం, మతం భేదాలు కుక్కల్లో కూడా

వృషి[illegible]చే ఈ కాంతంఅని లోలోపల బాధగా ఉంది.

[illegible] ఈ పద్ధతి ఒక్క మా ఇంటిదే కాదు. లోకం అంతా ఇలాగే ఉందని తెలుసు. మనసులో ఎన్నయినా అనుకోవచ్చు కాని కాంతానికి చెప్పించగల శక్తి లేదు. తాను పట్టిన కుందేటికి మూడే కాళ్లు అనే మూర్ఖులకి ఎవరేం చెబితే అర్థం అవుతుంది?

[illegible] జానీకి స్నానం చేయి[illegible] సుజాత. ఒక ఆదివారం నల్ల కుక్కకు [illegible] చేయించమని ప్రోత్సహించబోయాను. అది ఏం సమాధానం చెప్ప[illegible], వాళ్ళమ్మ దాన్ని నోరు తెరవనిస్తేనా?

“[illegible]ంది మీ పరిస! వీధికుక్కని [illegible] పెట్టుకున్నారు[illegible] చాలక [illegible] పోయాలా? మీకేం ఇవాళ [illegible] ఉంటారు. రేపు [illegible]” అని [illegible].

[illegible] ఇవాళ [illegible] చేయించ[illegible] నల్లకుక్కకు నేనే స్నానం చేయించాను.

[illegible] ఇలా అలవాటు లేనందు వల్లనేమో, దానికి నీళ్లు పోయటం చాలా కష్టమైంది. తప్పించుకు పరుగెత్తుతున్న దాన్ని పట్టుకుని బలవంతాన చిన్న బట్టల సబ్బు ముక్కతో తోమి స్నానం చేయించాను.

పాత గోనెముక్క ఒకటి తీసుకుని ఒళ్లు తుడవబోతే అది పారిపోయింది. ఎక్కడో ఎండలో కూర్చుని ఒళ్ళు ఆరబెట్టుకు వచ్చింది. తరవాత చూస్తే, దాని ఒంటి మీదున్న వలచని నలుపు పోయి మరింత నలుపు తేలి నిగనిగ లాడుతో ఉంది.

ఆ పూటంతా అది నా ఛాయలకు రాలేదు. స్నానం చేయించినందుకు భయపడి పోయిందేమో అనుకున్నాను.

నల్లకుక్క స్నానయోగం మూడు వారాలకి తీరిపోయింది.

ఒక ఆదివారం నీళ్ళు పోస్తూ ఉంటే రెండుచోట్ల ఏవో కురుపులు కన్పించాయి. అవి ఏరకంవి అయుంటాయో అని పరిశీలన చేస్తూ నేను కాంతంకి పట్టుబడ్డాను.

“ఛీ బజారు కుక్క! ఏం [illegible] రోగమో దాన్ని తాకొద్దండి” అంటూ [illegible] డ్నించి తరిమేసింది.

అలాంటి కురుపులు మా [illegible]కి ఎప్పుడూ వచ్చిన గుర్తులేదు. అయినా దానికి ఏ జబ్బొచ్చినా నెలకోసారి సిబ్బి వెంట చెకప్ చేయించడానికి పశువులాస్పత్రికి పంపుతాము. ఏ [illegible] అనుమానం ఉన్నా ముందే మందులు పట్టించేస్తాము. నల్లకుక్క లాంటి వీధి కుక్కలకిలాంటి జబ్బులు మామూలే, వస్తుంటాయి, పోతుంటాయి— అను

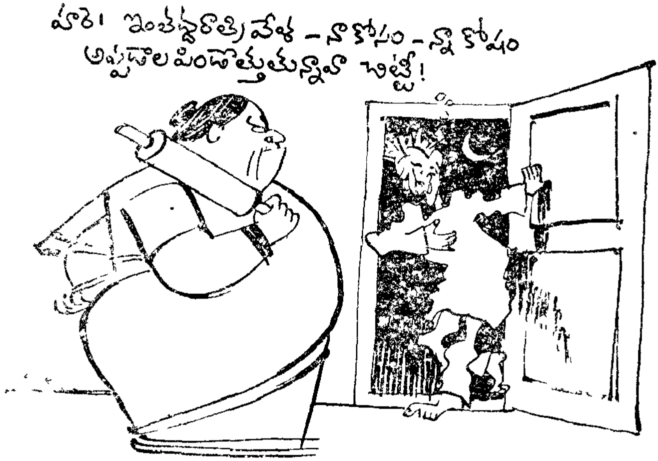

కున్నాను.

ఆవేళ నించీ జానీ నల్లకుక్క దగ్గ
రికి వెళ్ళకుండా కట్టుదిట్టాలు యెక్కు
వయ్యాయి మా ఇంట్లో.

పది రోజులు గడిచేసరికి నా
అంచనా తప్పని తేలిపోయింది. నల్ల
కుక్క ఒంటిమీద కురుపులు రోజు
రోజుకీ యెక్కువవుతున్నాయి. చాలా
నీరసంగా యెప్పుడూ పడుకునే ఉం
టుంది.

ఆవేళ సాయంత్రం ఇంటికి రాగానే
చూస్తే వరండాలోమూల ఖాళీగా ఉంది.
'ఏదేమి?' అన్నట్లు చూసాను తలుపు
తెరిచిన కాంతం వయిపు.

"తన్ని తరిమేశాను, మళ్ళీ ఈ
దాయలకి రాకుండా" ఏమిటి, యెందుకు
అని అడగవలసిన అవసరం లేకుండానే
చెప్పేస్తోంది కాంతం.

"దానికి రోగం బాగా యెక్కువయి
పోయిందండీ. అసలు దాన్ని మన
మెప్పుడో తరిమేయాల్సింది. పోనీ అని
ఉంచుకున్నందుకు ఇవాళేమయిందో
తెలుసా? మన జానీ యెలాగో గొలుసు
తెంచేసుకుని వెళ్ళి ఆ దరిద్రపు కుక్క
పక్కన చేరింది. మధ్యాహ్నం
ఇంట్లోకి రమ్మని యెంత పిలిచినా
రాదే. ఇంక లాభం లేదనుకుని నల్ల
కుక్కని నాలుగు తన్ని తరిమేసి, దీన్ని
బలవంతంగా లోపలికి లాక్కొచ్చాను"

ఘనకార్యం చేసినట్లుగా చెబుతోంది
కాంతం. తప్పు చేసింది జానీ అయితే,
శిక్ష నల్లకుక్క కన్నమాట అను
కున్నాను. మా ఇంట్లో ఏ విషయంలో
అయినా కాంతం నోటిమాటే వేద
వాక్కు. ఆవిడ నిర్ణయమే న్యాయమూ,
ధర్మమూను. ఇందులో మాత్రం

గాకుండా యెలాపోతుంది?

ఆవేళ ఆఫీస్‌లో మిగిలిపోయిన కొన్ని అర్జంటు ఫైళ్ళని ఇంటికి తెచ్చుకున్నాను. ఇంటికి వచ్చినది మొదలు రాత్రి పన్నెండింటిదాకా వాటితో కుస్తీ పడుతూ కూర్చున్నాను. మధ్యలో ఒక్క అరగంట మాత్రం భోజనానికి లేచాను.

బాగా అలసిపోయానేమో మొద్దు నిద్ర పట్టేసింది మెలకువొచ్చేసరికి ఏడు గంటలయింది కానీ చలికాలం కావటం చేతనేమో యెండ పొడ కన్పించటం లేదింకా. అలవాటు చొప్పున జానీని వెంటబెట్టుకుని వాకింగ్ బయలుదేరాను.

గేటు దాటగానే నా కళ్ళు నల్లకుక్క కోసం వెతికాయి అది ఆ చుట్టు పక్కల యెక్కడా కనిపించలేదు. నాలుగడుగులు వేశాను.

అటుగా ఒక వీధులూడ్చే అతను చిన్న చెత్తబండీని కష్టంగా తోసుకు వెళుతున్నాడు. అంత బరువు అందులో ఏముందా అని దగ్గరికి వెళ్ళి చూశాను.

అందులో ఉన్నది నల్లకుక్క.... ఊహు కాదు ... దాని కళేబరం.

నా అడుగులు అక్కడే ఆగిపోయాయి. ఆ చావులో నాకూ బాధ్యత ఉందేమో అనిపించింది. దానికి మొదట రెండు కురుపులు కనిపించగానే డాక్టర్‌కి చూపించి ఉంటే.... ఇలా అయేదికాదు గదా అనిపించింది

నేను మాత్రం కాంతానికేం తీసిపోయాను? కుక్క అన్న తర్వాత ఏదయినా ఒక్కటే అన్న సామ్యవాదాన్ని మనసులోనే సమాధి చేశాను కానీ, పైకి చూపిందేమాత్రం?

బండివెంట వెళదాం రమ్మని లాగుతోంది జానీ. దాన్ని బలవంతంగా లాగి, ఇంటి దారికి మళ్ళించాను. ★